

GOA

*Third Annual Goan Convention
July 4-6, 1996*

BETWEEN US GOANS

As the Goan Organization of America is celebrating its third convention, I welcome all Goans with my enthusiasm and spirit to 'Adria and Ramada' hotels on this day of July 4th 1996.

This year the summer Olympics are being celebrated in the United States. As a result, it came to my mind that it will be appropriate to refer to the Olympic torch. The torch which was lit at Pittsburgh by Mrs. Shubhada Sawardekar three years back and carried on by the Goans in Chicago in 1994 is here in the Tri-State area of New York, New Jersey and Connecticut. In two more years I hope it will be lit in some other state. We, the Tri-State area Goans who were trusted with this task of organizing the convention have tried our best to make it a success. Hope that all of you find it to your taste and satisfaction.

Making this souvenir has connected me to all the Goans with whom I share the same kinship and heritage. Goans are known to be generous and it showed by the way everybody has contributed towards the souvenir. I do appreciate all your support and generosity. Special thanks to Miss Gauri Laud for taking all the time and effort to make such a beautiful front cover.

There is still room for our organization to improve and we want you to know we value your ideas. We invite all your input and involvement, especially our younger generation. Here in United States we are so busy with our day to day lives and only with these type of functions we could interact with our fellow Goans.

This convention is really your affair! You play an important role and that is probably why if for any reason it is below your expectation, please forgive us and part this convention in good spirit and memories lingering in your minds.

Radha Kudchadkar

शिकागोचे नमन

आमगेर आज आसा गोंयकारां मेळाव
देवा तुमकां सांगतां पैलींच, तूच आमकां पाव. | * 2

जय जय शंकर जय जय राम, |
जय महालक्ष्मी, जय जय शाम. | * 2
जय जय शंकर जय जय राम,

गणेशा, नागेशा, मंगेशा, रुपांनो
सप्तकोटीश्वर, देवकीकृष्णांनो
शांतादुर्गा, महालक्ष्मी आनी म्हाळसानो,
साखळेच्या विठलारे, घेवची आता धाव
अमेरिकेत आसा आज गोंयकारां मेळाव
जय जय शंकर जय जय राम, |

जय महालक्ष्मी, जय जय शाम. | * 2
जय जय शंकर जय जय राम,

जेझू तुकाय सांगून घेतां आमीय याद करतांत तुका
अमेरिकेत आयलीं म्हणून कृपा तुजी विसरूं नाका
एक देव रुपां चड जाण हाजी आसा आमकां
आशिर्वच दिवचे आता धरूं नाका दुबाव
अमेरिकेत आसा आज गोंयकारां मेळाव

जय जय जेझू, जय जय राम
जय महालक्ष्मी, जय जय शाम,
जय जय जेझू, जय जय राम

माणकुल्याशा गोंयांत आमच्या देवांची वसती
सागर ल्हारां उतरां देवा, मनाक विता शांती
नित्य कर्म ताणातल्यान आमी मागतात मुक्ती
हिंदू मैर भुरगीं तुजीं आनी किरीस्तांव
अमेरिकेत आसा आज गोंयकारां मेळाव

जय जय शंकर जय जय राम, |
जय महालक्ष्मी, जय जय शाम. | * 2
जय जय शंकर जय जय राम,

आमगेर आज आसा गोंयकारां मेळाव
देवा तुमकां सांगतां पैलींच, तूच आमकां पाव.
जय जय शंकर जय जय राम, |
जय महालक्ष्मी, जय जय शाम. | * 2

इरता खाजीपावकर

आमच्या सांस्कृतीक पाळांमुळांचो सोद

उदय भेंब्रे

विज्ञान आनी तंत्रज्ञान हांचे उदरगतीचीं फळां आदीं अमेरिकेसारक्या प्रगत देशांनी मेळूंक लागतात. हीं फळां कांय वर्सांच्या अंतरान भारता सारक्या देशांत पावतात. भारतांतूय आदीं तीं मोठ्या शारांनी पावतात आनी गोंय सारक्या वाठारांत पावंक अदीक वेळ लागता. देखीक, कॅल्क्युलेटर, कम्प्युटर, सेल्युलर फोन, वॉशिंग मशीन, आदि.

संस्कृती, अधायत्म हयो गजाली आनी तांचेकडेन संबधीत हेर विशय हांची निर्गत मात भारतांतल्यान हेर प्रगत देशांनी जाता. संस्कृती, अधायत्म, जिणेचें तत्वज्ञान ह्या विशयांत कांय देशांक संवसार 'कुळारां' मानता. भारत हो तांतलो एक देश. जिवीत संस्कृतीचे आनी संस्कारांचे बुन्यादीचेर उबें आसचें अशें भारतीय तत्वज्ञान मानता आनी देखून संस्कृती सांबाळून दवरून बरे संस्कार घडोवपाचो हावेस दिसपट्टो आमच्या कानार पडता.

पूण आमच्या देशांत आमची चलणुक दुटप्पी आनी ढोंगीपणाची आसा. आमकाम परदेशी फॅशन रोखडीच भूल घालता आनी आमकां ती इतली गुठलायता की आमचे पांय आमचे सांस्कृतीक बुन्यादीचेर धरनात. आमी खंयचे खंय हुबुन वतात.

महात्मा गांधीजीन सांगिल्लें: आमी आमचीं दारां आनी जनेलां उकतीं दवरूंया; संवसारांतलें वारें सरुंदी भितर. पूण आमच्या पांयांर आमी घट उबे रावूंया.

गांधीजींच्या सांगण्यांतलें आमी थोडें घेतलां आनी म्हत्वाचें तें सोडून दिलां. आमी दारां-जनेलां उकतीं घाल्यांत. सगल्या दिशांनी वारें सुटलां. तें आमच्या घरांत भितर सरता. आनी आमचे पांय भुंयेर घट नाशिल्ल्यान आमी मदलेमदीं हुमकळत आसात. संस्कृती वगडायिल्ल्या मनशांच्या वांटयाक जी गत ती आमच्या वांटयाक येंवक लागल्या.

हें देशांतल्या सगल्या नागरी वाटारानीं घडटा. गांवगिरो वाठार भौतिक उदरगतींत फाटीं आसा. पूण ताचीं संस्कृतींतलीं पाळांमुळां घट आसात. गोंय साडेचारशीं वर्सां वसाहतवादांत जियेलां; ताका लागून आमचे पांय ल्हव जाल्यात. बारयांचें ल्हार आयलें की आमी हवेंत उफेवंक लागतात.

देखून संस्कृतीच्या मळारूय आमकां प्रगत परदेशांचे दिकेन पळोवचें पडुंये अशि भिरांत दिसपा सारकीं लक्षणां आज नदरेक पडटात. अमेरिकेंतलें गोंयकार आपणालीं सांस्कृतीक पाळांमुळां सांसपुंक लागल्यात, तीं सांबाळून घटमुट करपाक बावस्क लागल्यात आनी गोंयांत मात आमी 'आमचें तें बाबत; परदेशी तें उंची' हे भावनेन आमचेच संस्कृतीक हिणसावंक लागल्यात. अमेरिकेंतल्या गोंयकारांची देख गोंयांतल्या गोंयकारांनी घेवपाचो वेळ रोखडोच आपलो जाल्यार अजाप दिसपाचें कारण ना.

आमी गोंयात एकेका मळाचेर आमचे भारतीय संस्कृतीकडले संबंद तोडुंक वा सोडुंक लागल्यात. आमी भुरग्यांक मुळावें शिक्षण परदेशी भाशेंतल्यान दितात. ती भास भुरग्यांक सारकी येवची म्हूण ताचेकडेन परदेशी भाशेंत उलततात; आपले मायभाशेविशीं एक न्युनगंड (INFERIORITY COMPLEX) त्या भुरग्यांच्या मनांत निर्माण करतात आनी अशे तरेन त्या भुरग्यांक संस्कृतीच्या पोरसांतल्यान हुमटितात. मागीर त्या भुरग्यांक आपणाले आज्याकडेन सारकें उलोवंक येना, ताच्या आंगांतले सैमीक गुण चिड्डुहुन उरतात आनी ताची वाड अडेची जाता, सभावीक जायना. आदीं हें फकत किरिस्तांव घराब्यांनी जातालें; आतां कांय हिंदू कुटुंबांनीय ती विकृती रिगल्या.

आमी लग्नाक सांगूंक कोणागेरूय गेल्यार कोंकणीत व्होंवळीक दितात. पूण हालीं खूबशे जाण आमंत्रणां इंग्लीशींत काडटात. (मागीर 'तेला' क कितें म्हणचें हो प्रस्न तांकां पडटा ही गजाल वेगळी.)

आमी नव्या इमारतीन-देवळांनी पसुन-पाटयो बसयतना इंग्लीशींत बसयतात. कांय शेंकडयां उपांत खंयच्याय वांयगण्या संशोधनान गोंयांतली लोकसभा इंग्लीश आसली आनी देवळांनी पसुन तीच भास चलताली असो सोद (1) लायलो जाल्यार अजाप जावचें न्हय.

इंग्लीश भाशेचें म्हत्व मानुंकच जाय. पूण ते खातीर इंग्लीश भाशेचेर प्रभुत्व मेळोवचें; आपली भास, आपली

संस्कृती उणाक लेखन सोडून दिवपाचें कारण ना हो विचार गोंयकार समाजांत अजून रिगूंक ना, पूण तो रिगोवपाचो यत्न चलला.

खंयचेय संस्कृतींत भाशा हो म्हत्वाचो घटक आसात. परदेशांत एका गोंयकाराक कोंकणी उलयतकच दुसरो गोंयकार लागीं दिसता तसो हेर खंयचेय तरेन दिसनां. भाशा हो घटक हें नातें सांभाळता. आनी घटमुट करता. संस्कृतीचो मोंयपास भाशेवरवीं बळिश्ट जाता आनी संस्कृतीच्या रूखाक भाशेचीं पाळां मुळां उबो दवरता. हाची जाणविकाय आशिल्ले गोंयकारूय गोंयांत आसात आनी ते भारतीय संस्कृतीच्या साळकांत गोंयचे संस्कृतीची पाकळी आपणाल्या रंगान आनी परमळान नदरेंत भरची असो यत्न ते करतात.

आयज गोंयची लोकसभा कोंकणी समृद्ध करपाचो यत्न चलला. वर्सातल्यान सुमार ४०-५० नवीं पुस्तकां उजवाडा येतात. साहित्यांत नवे-नवे प्रयोग जातात. लोकसाहित्य-धालो, फुगडयो, लोकगितां, मांडे, दुल्पदां, लोककाणयो-पुंजावन हाडपाचो वावर चलता. ऑडियोव्हीड्युअल साधनांनी संस्कृतीचें तें धन सांभाळून दवरपाचें यत्न जाता.

गोंयचें मुक्ती उप्रांत कोंकणी हें मुळाव्या शिक्षणाचें माध्यम जालां. माध्यमीक पावंड्यां हजारांनी विद्यार्थी कोंकणी भास एक विशय म्हूण शिकतात. कोंकणीतल्यान एम.ए. करपाची सुविधा गोंय विद्यापीठांत आसा.

गोंयचे संस्कृतींत वसाहतवादाक लागून जी विकृती आयल्या ती काडून वडोवन संस्कृतीचें अस्सल रुपांत दर्शन घडोवपाचोय यत्न जाता.

एके नदरेन हो वावर आनी अमेरिकेंतल्या गोंयकारांचो सांस्कृतीक मुळां घट करपाचो वावर हे समांतर आसात, एकामेकाक आधार करूंक पावपासारकें आसात. हया दोनूय वावरांमदीं सहकार्य आसलें आनी तें वाडत गेलें जाल्यार संस्कृतीचें वालीचेर सोबीत-सुंदर फुलां फलतलीं अशी आस्त धरूंयता.

पोन्नी याद

तूं आशिल्ली धुळो तांदुळ
मेकअप केल्ले रोखंडाचे पान
हांव आसलो सादो भोळो
खेडयांतलो, आजगो जावन वतान काळो
दिलो येवकाट हासून दोळयांच्या पापण्यांनी
प्रथम दर्शनी अँकेडमीत प्रवेश करतना
रमली जोडयेन सेक्सपीयरांले
जन्मदिसा स्टेटफर्ड गावांन
नामनेचे कान्स्टोप गावांन
व्हडे ताणून मौज माल्ली
इष्टीणीन दिल्ली पार्टी तुजेखातीर
अकस्मात दिलो मरे उमो त्या राती
तरी गांवठी तकलेन पडलोना अजवाड
दोगांय आसली शिष्यवृतीचेर युरोपांत
वताली पळोवपाक पौन्नी गुंफा गावांत
वाटयलो अकदीस ओढून म्हरयांत
नाजाल्यार पडपाचो टूकापोना
ब्रम्हचारी काय म्हण विचाले म्हाकां
दिलो निर्वाळो भुरग्याचो नास्तना तिकां
कमरभर उदकांत देवन हांव न्हयगो सुकी काष्टी दाखोपी
काय नास्ताना फटी मारपी
फटयले तिका, पुणुन न्हय म्हजया मनांक
सांगत भोवक कसो जनांक

पुतळयाची व्यथा

अशी पाखरें येती अणिक स्मृती ठेवुनी जाती
काय दशा आम्हा पुतळयांची, व्यथा वर्णु तरी किती.
ठीकनी पाषाणा ब्रम्हपद आले
गांधीटोप्यां(ह)स्तें उदघाटन झाले
भाषणांनी हार तुरेही गळी पडले
परि संधया सरता
अंगावर बसोनी बरसात गाती
हाय रे नाकें बंद करूं तरी कैचीं?
आम्हापैकी कैक शाकाहारी असती
परि काक त्यांवटी मेले मूषक खाती
हाय ब्रम्हचारी बंधी
तुम्हा पामटांवर रासकिडा होती
अहा रे काय ही आपत्ती
पुढील कारागिरां विनंति
बंदुक हावी अपुल्या हाती
मग बघुनि घेती
कथी कारटीं येती
नू अमुच्या बोडक्यांवर हगती
हॉ. रजनी रजनीकांत उसगांवकर

ति. रामा कामत

(सुधीर फडके हांनी गायलेल्या गाण्यांचे सौजन्यपूर्वक विडं

Goa Today: Progress Has Its Price

Some Goans in the United States and Canada are not fully aware of the political, economic, and high tech progress Goa has made since liberation. This article presents an overview and highlights the issues that need to be addressed pronto. The liberation of Goa in 1961 was a turning point. Goans took command of their destiny. They demanded and got statehood in 1987 and Konkani was recognised as an official language of Goa, now included in the Eighth Schedule of Constitution Of India.

Health, literacy, and school enrollment: A review of Goa's accomplishments since 1963

- 1) the highest per capita income in the nation, approx, \$400,00
- 2) the lowest birth rate of about 17 per thousand and death rate of about 7 per thousand;
- 3) the second largest literacy rate in the nation--75% next only to Kerala 89.8%.

Bridges, Goa university, and building complexes

The construction of Mandovi and Zuari bridges; the establishment of the Goa University and National Institute of Oceanography; the completion of the Kala Academy and the National Union of Seafarers of India complexes are some of the other major milestones.

Tourism

Goa's beauty, greenery, landscape, rivers, and beaches have put Goa on world tourism map. Tourists from all over flock to Goa. The tourist traffic has soared from 835,067 in 1991 to 1,059,595 in 1995. By turn of century, Goa will host more than three million tourists.

Rock music and Goa's Remo

Goa is the hub of India's rock music. Goa's Remo Fernandes from Siolim, is India's first super rock star. His first album was *Goan Crazy*. He formed Goa's first rock band *The Beat 4* which was abig success. In January, 1996 Goa Today named him Man of the Year a crown well deserved.

Goa on The Internet

Goans in U.S.A and Canada are now cruising To Goa via the Information Super Highway : 1) Goa Net (an electronic mailing list) at hcarneir@lynx.dac.neu.edu i) GoaWeb (a site on the world Wide web which provides Goa in pictures) at <http://mrl.uiuc.edu/~menezes/goa/goaweb/html> ii) GoaCom (a website dedicated to promoting the commercial interests of Goa) at <http://www.goacom.com/home/> Konkani is now represented on the Internet at <http://ourworld.compuserve.com/homepages/goa-tourism> for detailed menu surf at menezes@uiuc.edu. While the Internet works well in the west, in Goa it is hampered by the vagaries power supplies. computers lie idle, telecommunication lines are choked during peak hours. The downtime for high tech and information technology is financially disastrous. For venture capitalists, there is a ready market for investment in utilities.

National highway and roads

The national highways and roads in Goa are single lane, incapable of taking the current increasing vehicular traffic load. Too many speeding cars, buses, and two-wheelers cause traffic jams on these deteriorated roads.

Separate High Court

Goa still does not have its own High Court. Statehood without a High Court is no statehood!

The expeditious creation of a separate High Court must be on the judicial agenda of the Government, the Legislature, and two sitting members of the Lok Sabha.

Hotels, ecosystem, and crime

Goa has witnessed a foray of five-star hotels on its beaches. Crime, burglaries, and violence is on rise in Goa. The opening of casinos, night clubs, blue video and massage parlors and child prostitution are also on increase. Indeed, progress has its price! Sociological and environmental activists are concerned about the ecosystem of Goa's coastline.

Conclusion

Despite the negative impact of progress, Goans look forward to continue their susegad way of life....a life where a Goenkar can embrace a fellow Goenkar and enjoy a glass of feni. susegad means content not lazy. Hurrah! Sobit amchem Goem! Viva!!

Sources

Statistical and other data in this article are based on:

- i) Goa Today : Panaji, Goa. Issues dated Aug, 1995, Dec 1995 Jan, 1996, Feb, 1996 and Mar, 1996
- ii) O Heraldo, The Illustrated Review, Jan 16-26, 1996 Panaji, Goa.
- iii) Statistical Outline of India, 1994-95: Tata Services Ltd, Department of Economics & Statistics, Bombay.

About the writer.....

Theodore G. Mazarello, Velim, Salcette, Goa, came to the United States Of America in 1962 under a Department of State scholarship. He studied at the University of Bombay, University of Chicago, & Loyola and Roosevelt Universities, Chicago, Illinois. He is the past Chairperson, Board Of Directors, Goan Overseas Association, Chicago, Illinois. He has held key positions in the health industries.

Memories Of Chicago Convention

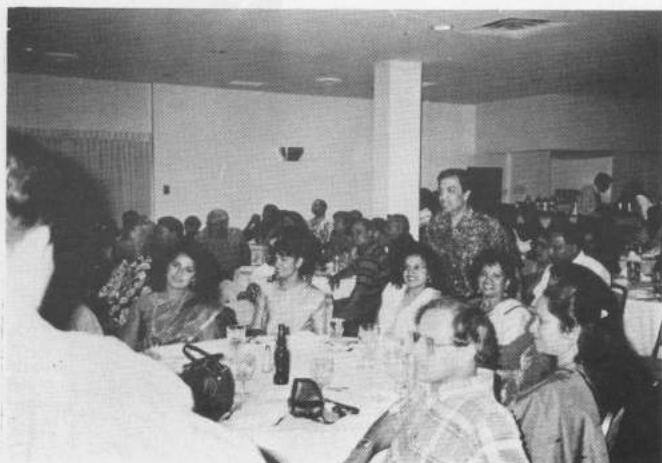
Teen Fashion Show

Future Jazz Dancers

The Youngest Performers

The Audience Having Good Time

The Goan Beauties

उल्यान तुज्या म्होवाळतां, सोदत लिपत येतां
उज्यांतल्यान शिरंगारतां, जळून हांसत येतां
कशेंय तरी येतां, पुण हांव सेगीत येतां

पावसाच्या घोग्यान येतां
उजवाडाच्या पायान येतां
घर्तरेच्या चालीन येतां
कशेंय तरी येतां, पुण हांव सेगीत येतां

केन्ना येतां सांगतां सांगतां तोंड गेलें सुकून
घाट पळेतां तुजेय दोळे येतां दिसतात भरून

चांन्याच्या रातघें येतां
नखेत्रानीं सजून येतां
काजच्या पांखार बसून येतां
कशेंय तरी येतां पूण हांव सेगीत येतां

रामा परीं उतर म्हजें दुबाव नाका धरूंक
उमेदीची झींग म्हजी, खेद नाका करूंक

कालीच्या काळजान येतां
अर्जुनाच्या स्थान येतां
लक्ष्मणाच्या वळपेर येतां
कशेंय तरी येतां पुण हांव सेगीत येतां
उल्यान तुज्या म्होवाळतां, सोदत लिपत येतां
उज्यांतल्यान शिरंगारतां, जळून हांसत येतां
रेखा खाणेपारकार

Awaiting His Return

He was standing there in the rain,
Just across my house in that lane,
He was out there looking for me,
With a dark coat as, I, could see.

When I, went outside to get a good look,
He vanished, gone forever just like a crook,
I, thought I, would never see him again,
I, was wrong, the game was about to begin.

From that day I, saw him everywhere I, went,
How much I, tried I, could not forget this event,
I, kept thinking of him every single day,
He would come back and take me away.

Rajita Kundaikar

सुखां आयलीं दुखां गेलीं....
वयल्यान पडलीं पांचरुणा
लहारां वयवयलींच गा
मोत्यां जातलीं शिंपल्या तोणा

दिल्लें कितलें ? घेतलें कितलें ?
संय कोणाक ? दुखता कोणाक
फुल्ल्यो म्हज्याच काळजातल्यान
मोगां वेलीं आनी भांगरां पाना

वाटेर म्हज्या फुलां राशी
काळखा कोन्शाक चादण्या वाती
सगळें म्हजेंच, तुकाय इल्लें
वाटुन दिल्लें, परच्या राती

दिल्लें तुका घापून दवर
म्हयच्या देगेर फेणेरापोना
लहारां वयलीं वयलींच गा
मोत्यां जातलीं शिंपल्या तोणा

रेखा खाणेपारकार

अमेरिकेच्यो खबरी

थोड्या बायलांक थंय आगे
म्हणतात आणि थोड्या
दादल्यांक फक्तच गे म्हण्टात

Vilas Khandeparkar

THE ROSE

I am a Rose,
Gentle, Soft and I mean no harm,
I am the envy of others
And I try my best to show my charm

People pass by me
And say, "Omy, Oh my—what a pretty rose!"
I am dashinglly beautiful,
And I know I am the only one who God chose.

Flowers out there
Just say, "Wat does the rose have that I ain't got?"
I know they're jealous of me
because I amfull of beauty and they are not.

Now I am young,
Pretty and Bold
But I am afraid of what is going to happen to me when I am old.

Nobody will praise me then,
I guess I will have nothing to do but just cry,
Butt I think instead of living like that
I would prefer to die.

- Ajita Kundaikar

चान्याचे राती

चान्याचे राती, माडांचे सावळेंत
सारयल्ल्या सोबित मांडार ।
हातांत धालून हात, नाचुंया गावंया
धुमटांच्या मधुर तालार ॥

किर्णा चंद्राचीं शितळ घेवया माथ्यार
फुलांचे वांगडा धोलया वाऱ्या-ल्हारार
रुखाचे तेंगशेर, कोगळाचो घोंटेर
पिलांकूय गावं दी गितां आमच्या सुरार ॥

मोतयां उतरांचीं शिंपया पिकाळ शेतांत
खोशेचे रोंपले रोवया पोरसां-मळ्यांत
सुकण्यांचीं भिरीं मारतलीं भोंवर
राखतलीं शेतां - भाटां बसून रुखार ॥

हांयसांचीं जोडीं कशीं पेंवया तळ्यांत
सपनां जिणेचीं चोवया मळबा-दोळ्यांत
जिविताची रीत माणसुकेचें गीत
गावन जागोवया संवसार फांत्या-पारार ॥

- उदय भेंब्रे

अमेरीकेच्यो खबरी

Vilas Khandeparkar

अमेरीकेच्यो खबरी

Vilas Khandeparkar

Memories Of Goa

13 years of my life , I spent in the multicultural country, India. When I moved to the United States the land of opportunity, I brought with me my memories, my religion, and my culture.

Strolling down the memory lane, I always remember my trips to my native place Goa. Nine of us: Four adults and five kids would sit in a car equipped with lots of food and spirit, would make a long trip to Goa. Our stops at local dabhas and places with Mango trees. Arriving at Goa, we would start unpacking at our white house which over looked the river, Mandhavi. People from the neighborhood would come to greet us, bringing with them food, which usually included the spicy fish curry they made that night, or some sweet with a lot of coconut in it. My grandmother, my mom and my uncle who spent their childhood in Goa, would start asking about people they knew as they were growing up. Everybody had a story to tell about one another so the conversation was very interesting.

In the mornings, we kids used to wake up and run to the local bakery to buy kakan or one and enjoy it with hot tea. Then one by one we took our showers in the morning after making sure we had filled all the available pots with water before the water supply was turned off. And if there were days that we did not get water , we used to go to the nearest well and draw water. In the evenings we used to visit our family members or go to the beaches and play in the water and be back by seven p.m.. On Mondays, at eight p.m., the local mandir used to call everybody for arti, eating the jaggery and coconut prasad at home. At night, while the adults were downstairs the kids would play indoor games or have an argument on who gets the fan that night.

I always loved visiting Goa, even though there was a shortage of water and electricity. But there was enough spirit and warmth to spread around. What I miss since I came here is the happiness that I found in Goa, India. Sure, the people here are kind and giving but there is a sense of emptiness I feel that only Indian people and the memories of India could fill.

अमेरिकेच्यो खबरी

- Tejal Kundaikar

Vilas Khandeparkar

मळसूद

म्हज्या मनाची
मळसूद
शेणाल्या.
घरांत सोदली,
पोरसांत पळयली.
आंगण झाडलें,
वट्ट सांसपिलें,
खंयच मेळ्ळी ना.

.....
कुळारा वतना
तुवें
कानांतले वेडीक
लावंक ना मूं?

- उदय भेंब्रे